

LA NINA DEL POBLAT

Des de fa molt de temps, des que la memòria dels meus avis podien recordar els nostres avantpassats havien viscut a un poblat del Níger, un dels països més pobres de l'Àfrica i del món sencer. Deu fer uns 30 anys que els meus pares, les meves germanes, l'àvia i jo, que només en tenia 7, vam marxar del poblat buscant una vida millor. Cadascú va prendre les seves coses importants i les vam guardar en una bossa ben gran. Caminàvem dia i nit, amb altres famílies que somiaven com nosaltres. Quan estàvem molt cansats paràvem en el poble més proper per passar la nit, o de vegades, en un oasi en la immensitat del desert del Sàhara, on aprofitàvem per carregar els nostres sacs amb plantes, cocos, dàtils i si en trobàvem, omplíem garrafes i gerros amb aigua. Després, seguíem amb força i il·lusió el nostre camí i així durant dies, setmanes i mesos.

Un dia vam arribar al Marroc. Europa quedava a cada pas més a prop. Quan encara creiem que el nostre somni quedava lluny, vaig poder veure per primera vegada el mar, les onades i la brisa que pentinava els meus cabells negres cap enrere. Encara lluny, però no tant, es veia terra un altre cop. Les meves germanes i jo no enteníem el que passava, però els grans s'abraçaven i cridaven, ploraven i reien alhora i es felicitaven els uns als altres. Després ho vaig entendre. Havíem arribat a l'Estret de Gibraltar, i a uns 14 kilòmetres creuant el mar arribaríem a Europa!

A la platja vam trobar barques velles, però molt resistents, i cada família va muntar en una, improvisant remos amb les branques d'arbres. Amb molta sort i il·lusió vam creuar l'Estret i aleshores cada família va continuar aquella aventura per la seva banda. Nosaltres vam quedar-nos a Tarifa, el poble on havíem desembarcat. Volíem estar el més a prop possible del nostre continent, ja que aquest poble és l'últim d'Espanya, el que està més avall. A prop de la costa ens vam allotjar en una caseta abandonada, com les dels contes i vam quedar-nos allà a viure. Tenia mobles i llits, cuina, sofà, un lavabo preciós i coses que no sabíem ni el que eren, com per exemple una caixa negra amb un vidre davant que si pitjaves un botó, es veia una dona ben vestida asseguda darrere una taula dient les notícies del país. Era màgic !

Mentre les nenes ens entreteníem mirant i tocant coses noves, els meus pares desfeien els sacs que portàvem amb menjar i les nostres coses importants. Vaig veure que la

meva mare s'havia emportat una bossa plena de vestits llargs amb estampats de flors, ratlles, cercles, elefants... i una nina ! Sabia que s'emportaria els vestits perquè la mare era molt presumida, però jo mai havia vist aquella nina a la cabana del poblat. La vaig mirar durant molta estona. Tenia la pell blanca com la neu i les galtes rosades, i també pigues per sota els ulls. Els cabells eren marrons, llisos i molt suaus i lluïa un llaç . La roba era magnífica ! Portava una faldilla de quadres blaus, blancs, grisos i negres, amb uns tirants que donaven la volta al seu cos de cotó. A sota dels tirants, vestia un jersei, i a les cames, uns mitjons blaus que pujaven fins als genolls. Es notava la felicitat als seus ulls. Em vaig quedar fascinada ! No era com nosaltres, no s'hi assemblava en res !

Un dia, mentre la mare em feia les trenes típiques africanes, com que tenia molta estona per davant, vaig preguntar-li per la nina. Em va explicar que la va trobar sota un arbre quan era petita. Em deia que, de petita i encara de gran, cada nit dormia abraçada a ella i que durant el dia la nina els explicava coses divertides i jugava amb ella i altres nens del poblat. Vaig quedar parada quan la mare em va dir que la nina els parlava.

La nina li va explicar que l'havien fabricada a la Xina. Quan estava acabada la van empaquetar en una capsa enorme amb milers de nines iguals que ella i les van pujar a un camió per repartir-les pel món i després vendre-les en centres comercials, botigues de joguines, fires... Quan la nina va tornar a veure la llum del sol, després d'haver passat tant de temps tencada en una capsa, va quedar meravellada i va descobrir que estava en una fira molt gran, en un parc d'atraccions enorme, amb un castell de princeses darrere. Estava a Disneyland Paris! Paris, era la capital de França, a Europa. La nina va explicar a la mare que la van penjar a ella i a altres ninots amb uns fils transparents al sostre d'una paradeta, perquè la gent els comprés. Ella va tenir sort i ràpidament uns pares adinerats la van comprar per a la seva filla, que la va rebre amb molta il·lusió. La família va passar uns dies a un hotel de Paris, però la nena immediatament la va guardar dins la seva maleta i no la va tornar a agafar fins que van arribar a Barcelona, on ells vivien en una gran casa. La nina s'avorria molt col·locada en una estanteria sense que ningú parlés ni jugués amb ella, però des de l'habitació de la nena escoltava les notícies de la televisió i així s'entretenia una mica.

Un dia va escoltar un anunci on demanaven solidaritat pels nens i nenes de l'Àfrica que no tenien escola, ni medicaments, ni joguines, ni res. La nina va imaginar-se la vida d'aquests infants i com de malament ho estarien passant. Va mirar al seu voltant i va

veure la gran quantitat de joguines que la nena no utilitzava per a res, i ella mateixa va decidir anar a ajudar als nens de l'Àfrica.

Aquella mateixa nit, sense saber ben bé el que feia, va saltar de l'estanteria on estava posada de decoració i va marxar pel seu propi peu pel pati de la casa, mirant que el gos no es despertés. Quan va sortir al carrer, va decidir anar cap a l'estació de tren i a primera hora del matí, va pujar al primer tren de llarga distància i es va amagar a sota d'un seient de l'últim vagó. La nena es va adormir i quan es va despertar, el tren s'havia parat en una estació enorme amb un munt de passatgers que podien trepitjar-la, però ella va decidir baixar i amb compte va sortir fins al carrer. Allà, va donar una volta per la ciutat i va veure que estava a la platja. Més enllà va veure una bandada de gavines. La nena va preguntar a una de les aus cap a on anaven i li va contestar que anaven cap a Àfrica. Aleshores li va demanar si podia pujar al seu lloc i viatjar amb elles cap al continent africà. La gavina s'ho va pensar dues vegades i va consultar-ho amb la capitana del grup, que li va donar permís i va deixar a la nena viatjar amb elles.

Quan ja portaven setmanes volant pel cel, les gavines van aterrar en un poblat del Níger. La nena va quedar-se quieta al terra, com si algú l'hagués perdut, i va esperar a que algun nen o nena la recollís. La meua mare va ser l'afortunada que se la va trobar i després la va compartir amb tots els nens i nenes del poblat. Aquella nena va ser un regal per ells i la van cuidar i valorar molt més que aquella nena de Barcelona, que no la feia servir gairebé res, al igual que la resta de les joguines que tenia. La nena va ser la imaginació que va fer que la meua mare i altres nens somiessin amb una vida nova i millor, com la d'aquell país dels que la nena els parlava. Ho pensava cada dia, ho somiava a les nits, i abraçada a la nena en el silenci de la nit, li deia com si fos un secret: el nostre conte un dia començarà, però aquest conte ja és finit ...

FI